

„A *Dark duet* az egyik legzavarbaejtőbb, legsötétebb, legcsavarosabb, legkínzóbb érzelmi történet, amit valaha olvastam. És az egyik legjobb is. Tudtam, hogy az *Epilógus* eget rengető lesz. Pontosan olyan is lett.” – *Debra @ Goodreads*

Epilogue
THE DARK DUET
Epilógus

*Rúzsa
könyvek*

C J ROBERTS

C J R O B E R T S

Epilogue
THE DARK DUET
epilógus

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Caleb Cicáinak
és az ő Kandúrjaiknak*

*A bennem tátongó üresség csak egy dolgot akart. Livvie-t követelte, miközben mohón marcangolt engem. A reményeimre, az álmaidra éhezett. Az arcvonásainak emlékére. A közös nevetésekre. „Enyém” – jelentette ki az üresség. Csak Livvie tehetett ke-
rek egészé, s amint erre rájöttem, nem tudtam leállni a keresé-
sével. – Caleb*

Egy

AZÉRT ÍROM EZT, MERT KÖNYÖRÖGTÉL ÉRTE. Tudod, mennyire szeretem a könyörgést. Sőt, valószínűleg túl sok mindent tudsz, ráadásul túl jól.

Sok idő eltelt a *Fogoly a sötétben* óta. Ma péntek van, 2013. február 8-a. Májusban lesz négy éve, hogy beültem egy sötétített üvegű autóba, és Livvie elrablásán agyaltam. Most huszonkilenc éves vagyok, ezt végre biztosan tudom. Néha azt kívánom, bárcsak ne tudnám, mert így szembe kell nézmem a ténnyel, hogy augusztusban betöltöm a harmincat. Livvie nyolc évvel fiatalabb nálam, de ez néha nem látszik azon, ahogy velem beszél. (Szerintem csak szereti, ha elfenekelem érte.) Mindketten megváltoztunk ahhoz képest, akikről eddig olvastál, akik voltunk. Ám miután olyan szépen könyörgté, teszek neked egy szívességet, és elmesélem a történetet, amire annyira kíváncsi vagy.

Mielőtt folytatnám, szólnék pár szót a nevekről. Livvie könyveiben nagyon fontosak voltak, így említésre méltóak. „Eh, mi a név?”¹ – kérdezte Shakespeare. De én aztán tudom, hogy rohadt sok minden rejtőzik mögötte.

Livvie most már Sophia. Akkor változtatta meg a nevét, amikor belépett az Egyesült Államok tanúvédelmi programjába, cserébe az elrablója és megerőszakolója terhére tett vallomásáért. (Az én volnék.)

Te viszont Livvie-ként ismered őt, így a kedvedért továbbra is így fogom említeni. Persze, felmerül az a kérdés is, hogy én ki vagyok.

Caleb?

James?

Gyakran töprengek ezen, és mindig más válasz fogalmazódik meg bennem. Talán az egyetlen őszinte felelet, hogy „mindkettő”.

Caleb mindig is a részem marad – talán a legnagyobb részem. De James akarok lenni.

James egy 29 éves oregoni pasas. Az anyja nevelte fel, és mindig kíváncsi volt az apjára. Úgy nőtt fel, hogy tisztelje a nőket, ám a férfiaságával kellett kompenzálnia az apja hiányát. Főiskolán tanult, de továbbtanulás előtt rászánt egy évet, hogy világot lásson. A Paseo de Colónnál ismerkedett meg Sophiával, akibe azonnal beleszeretett.

James sosem ismert Livvie nevű lányt. Így nem is bántotta őt.

Mi viszont máshogy tudjuk. Mi tudjuk az igazat. A történet kedvéért – amiért könyörögtél, hogy írjam meg – Caleb vagyok.

Én vagyok az, aki elrabolta Livvie-t. Én vagyok az, akik hetekig egy sötét szobában tartotta. Én vagyok az, aki az ágyhoz kötözte és megverte. Én vagyok az, aki majdnem eladta őt szexrabszolgának. De ami a legfontosabb, hogy én vagyok az a férfi, akit szeret.

---

¹ William Shakespeare: Rómeó és Júlia (Mészöly Dezső fordítása)

Szerelmes belém. Ez elég beteg, igaz?

Persze, jóval többről szól a történetünk annál, ami néhány mondatba belefér. Mégis képtelen vagyok szavakkal illetni az akkori viselkedésemet. Miután e sorokat olvasod, szerintem nem is kell ezt megítélnem. Te már úgymint ítéltél fölöttem.

Azért olvasod ezt a könyvet, mert meg akarod ismerni a történet többi részét. Tudni akarod, mi történt 2010. szeptemberében azon a meleg nyári éjszakán, amikor találkoztam Livvie-vel a Paseónál. Azon az éjszakán megint a feje tetejére állt az életem.

Nem pont úgy történt, ahogy Livvie mesélte. Nagyon elnéző volt velem, amikor megosztotta a történetünket. Az igazság sokkal... bonyolultabb.

Ha Livvie-n múlik, azt hiszed, hogy megcsókoltuk egymást, és mindössze ennyi kellett.

Bárcsak ilyen egyszerű lett volna! A csók tényleg igaz. Megcsókolt. Akkor már egy éve nem értünk egymáshoz. Egy éve néztem csendben, ahogy kisétál az életemből. Egy egész év telt el azóta, hogy gyilkolt értem, és én azzal háláltam meg, hogy csurom véresen kiraktam a mexikói határnál. Szégyentelenül vallom be neked, hogy az volt életem egyik legboldogabb pillanata, amikor ezek után megcsókolt. *Tényleg* beleszédültem.

Aztán pofon vágott. Nagyot csattant. Zúgott tőle a fejem.

Emlékszem, hogy az arcomra tettem a kezemet, és arra gondoltam: most börtönbe megyek.

– Hogy tehetted? – kérdezte Livvie. Fájdalmasan csengett a hangja, amivel kést döfött a zsigereimbe.

Azt hittem, továbblépett. Kialakította a saját életét, én pedig még egyszer utoljára felbukkantam, hogy elcsesszem neki. Ez volt az a perc, ami sohasem ért véget. Abban az egyetlen percben újrajátszottam a

történetünket a fejemben, és átkoztam magamat, amiért valaha is eszembe jutott, hogy megbocsátja a tetteimet.

– Nem menekülök, Livvie. Hagyom, hogy elvigyenek, aztán nem látsz többet.

Nem bírtam a szemébe nézni. Olyan sokáig álmodoztam róla... elképzelttem, hogy rám mosolyog. Nem bírtam nézni, ahogy undorodik tőlem. Nem így akartam rá emlékezni.

Életem leghosszabb perce lassacskán letelt. Nem hallottam szirénát, és senki sem jött, hogy leteperjen a földre, majd megbilincseljen. Különös volt.

– Nem látlak többet? Hogy lehetsz ennyire hülye? Nem gyalogolhatsz csak így bele az életembe, hogy aztán megint faképnél hagyj! Nem engedem, Caleb. Most nem!

Akár hiszed, akár nem... megint pofon vágott.

– Mi a fene van veled? Hagyd abba a pofozkodást!

Homályosan láttam Livvie-t. Olyan erővel ütött meg, hogy rohadatul bepárásodott a tekintetem. (Nem sírtam. Csak bepárásodott a tekintetem. Szerintem mindannyian tudjuk, hogy kemény vagyok, úgyhogy nem sírok.) Néhány pislogás után megláttam a haragot és a fájdalmat a tekintetében, de a vágyakozást is. Vágyott rám. Onnan tudtam, hogy az arckifejezése az enyémet tükrözte.

– Hogy hagyhattál el, Caleb? Azt hittem... azt hittem, meghaltál – mondta sírva. Átölelte a derekamat, és szorosan magához húzott. Olyan jó volt megint a karomban tartani, hogy csak a közelségére tudtam gondolni.

– Sajnálom, Livvie. Annyira sajnálom! – suttogtam bele a hajába. El sem hittem, hogy megint vele vagyok. Erre nincsenek szavak. Elég, ha annyit mondok, hogy abban a pillanatban boldogan haltam volna meg.

Sokáig álltunk ott. Belém kapaszkodott. Én meg belé. Hagytuk, hogy a csend mondja el, amit a szavak nem tudtak. Szerintem erre gondolt, amikor úgy fogalmazott, hogy mindössze ennyi kellett.

Mindent egyszerre éreztem, amit csak Livvie-vel érezhettek: a tátongó ürességet és azt, hogy tele vagyok étellel.

– Hiányoztál, Livvie. El sem hiszed, mennyire.

Nem tudom, meddig öleltük ott egymást, miközben nyüzsögtek körülöttünk a turisták. Egy pár voltunk a sok közül, akik élvezték a kellemesen meleg estét. Senki sem tudta, kik vagyunk és min mentünk keresztül, hogy eljussunk ahhoz a pillanathoz. Én viszont még abban a tökéletes eleganciával elnyújtott pillanatban is éreztem, hogy nem tarthat örökké. Sok mindent el kellett mondanom Livvie-nek. Attól tartottam, hogy neki is akad mondandója a számomra.

Éreztem, ahogy reszket a karjaimban. Váll a mellkasomnak vetve rázkódott, ebből tudtam, hogy sír. Nem hibáztattam. Jogosak voltak azok a könnyek. Én sajnós képtelen voltam ugyanígy kifejezni az érzéseimet. Annyi minden történt már velem az életben, hogy elsírtam az összes könnyemet. Bennem már csak erő maradt. Livvie kedvéért is erős maradtam. Magamhoz ölelhettem, ringathattam, és óvhattam a kíváncsi tekintetek tucatjaitól.

A nők rám meredtek, amikor elmentek mellettünk.

– Mit követtél el? – gyanúsítottak a tekintetükkel.

A férfiak pedig szánakozó pillantást és leereszkedő félmosolyt küldtek felém.

– De szar neked!

Nem törődtem velük. Nem voltak méltóak a figyelmemre.

– Eljössz velem innen? – kérdeztem. Livvie apró bólintását a mellkasomon éreztem. Lassan elhúzódtam tőle, miközben nem tudtam, készen állok-e arra, ami utána történhet. De ez hirtelenjében nem

számított. Livvie felnézett rám, és még könnyes szemmel is mosolygott. Milyen sokáig vártam, hogy lássam ezt a mosolyt! Minden nélkülűle töltött szörnyű másodpercért megérte.

– Te is hiányoztál nekem. Nagyon – suttogta, aztán megtörölte a szemét. – Ne haragudj, nem akartam sírni. Csak... kibaszottul örülök, hogy látlak!

Ettől pedig *én* mosolyodtam el. Megfogtam a kezét, és elindultunk. Körülöttem minden olyan valóságértelmenek tűnt. Ha nem ég az arcom a pofontól, még azt hittem volna, hogy álmodom. Kísértést éreztem, hogy megemlítsem, hogy viccet csináljak belőle, és ezzel oldjam az örömünk mélyén meghúzódó feszültséget, de inkább nem mondtam semmit. Livvie velem volt, és csak ez számított.

– Kocsival jöttél? – kérdezte.

– Igen – feleltem kissé esetlenül. – Azt hiszem, optimista voltam. Arra gondoltam, hogy vagy ez lesz az utolsó lehetőségem, hogy Barcelona utcáin vezessek, vagy stílusosan elvihetlek magamhoz téged – nevettem kényszeredetten. Ahogy telt az idő az autó felé menet, egyre ügyetlenebb lett a helyzet.

Livvie megtorpant, mire én is megálltam, mintha falnak ütköztem volna.

– Nem hiszem, hogy arra készen állnék... Caleb.

Körülnézett, mintha meg akarna győződni róla, hogy nem vagyunk egyedül. Kivette a kezét az enyémből.

Igyekeztem könnyedén venni a dolgot. Hát persze, hogy fél velem eljönni bárhova is... Ettől viszont még fáj. Próbáltam a lehető legőszintebben mosolyogni, és zsebre vágtam a kezemet.

– Nem kell, hogy a lakásomra menjünk. Elviszlek bárhova, ahova csak szeretnéd. Én csak... francba, nem is tudom, mit akarok mondani!

Livvie erőltlenül rám mosolygott – úgy, hogy a szeme azért komoly maradt. Egyszerre volt gyönyörű és szomorú. Pont úgy festett, ahogy az emlékeimben élt.

– Nem tudom, mi van velem. Az elmúlt pár órában idegroncs voltam, majd meghaltam érte, hogy végre lássalak, most meg... – fonta keresztbe a karját maga előtt, és felemelte az egyik kezét, hogy az alsó ajkába csípjén vele. Az egyik ösztönös gesztusa volt ez, amire jól emlékeztem. Tudatosult bennem, hogy akármilyen sokat változott az elmúlt egy évben, vannak dolgai, amik sohasem fognak változni.

Természetesen ő is eltöprenghetett rajta, hogy én vajon miben *nem* változtam. Őszintén szólva, minden csepp önuralmamra szükségem volt, hogy ne ragadjam meg, és ne tűnjek el vele. Túl közel jutottam mindenhez, amire csak vágytam, ám egy pillanatra úgy tűnt, hogy akár vége is lehet kettőnk között mindennek, mire egyáltalán odaérünk a kocsihoz.

Egyszeriben már nem bíztam meg magamban.

– Lehet, hogy... hiba volt? – vetettem fel. Meg akartam neki adni a választás lehetőségét, de nem tudtam, képes vagyok-e meghallgatni a választ.

Becsukta a szemét, és egy kicsit összehúzta magát. Úgy ráncolta a homlokát, mintha bánatos lenne. Alig láthatóan jobbra-balra ingatta a fejét.

Ezt jó jelnek vettem. A jelek nem tudatos döntésről árulkodtak, hanem ösztönösről. Izgatott lettem a tudattól, hogy az ösztönei tagadják, hogy hiba volt velem találkozni.

– Én tudom, mit akarok, Livvie. Megint az életed része akarok lenni. Világos, hogy nem kezdhetjük előlről. Az égvilágon minden okod megvan rá, hogy holtan akarj látni, de én...

A számra tette a kezét.

– Ne! Erre sem állok készen – jelentette ki szinte dühösen.

Képtelen vagyok szavakba önteni Livvie tekintetének mélységét és szépségét. Örökre el tudnék veszni a szemében. Egészen addig, amíg el nem felejttem a saját nevemet. (Lássuk be, ez nekem nem is tartana sokáig).

Kivettem a bal kezemet a zsebemből, és az ő kezére tettem a számon. Megpuszítottam az ujjait, majd bólítottam. Olyan közel volt ez a könyörgéshez, amennyire csak lehetett anélkül, hogy csúszómászót csináltam volna magamból. Nem büszkeség volt ez, hanem inkább csel. Ha azt gondoltam volna, hogy rimánkodással becsábíthatom Livvie-t a kocsiba, akkor nagyobbat alakítok. Szemérmetlen vagyok.

Livvie lassacskán elhúzta a kezét a számtól, és összekulcsolta az ujjainkat. Megrázta a fejét, és keserűen mosolygott.

– Én sem tudom, mit csinálok, Caleb. Olyan régóta vágytam erre! Az életem egy részével nem is foglalkoztam, mert arra gondoltam, vagyis abban reménykedtem, hogy megtalálsz engem. Most pedig itt vagy, de őszintén szólva, a frászt hozod rám.

Közelebb léptem hozzá. Örültem, hogy nem hátrál tőlem. Éreztem a keze melegét a tenyeremen, piros ajka pedig esedezett, hogy megint csókoljam meg. Az első csókkal levett a lábamról. Szörnyen akartam, hogy a második még jobb legyen.

– Tudom. Nem várom el, hogy megbízz bennem. De Livvie, én már nem tennék semmi olyat, amivel fájdalmat okozhatok neked. Adj esélyt, hogy bebizonyítsam! Hogy tudnám neked bebizonyítani?

Nem bírtam ellenállni a kísértésnek, hogy megsimogassam barnára sült vállát. Úgy nézett ki, mint egy istennő. Mint egy selymes

bőrű szexbomba. Cicanyelve végigsöpört az alsó ajkán, amíg a választ fontolgatta – pont, ahogy emlékeztem rá.

– Ettől végem van, Livvie.

– Mitől van véged? – hajtotta oldalra a fejét.

Megkockáztattam, hogy közelebb húzzam magamhoz. Kivettem a másik kezemet is a zsebemből, és hagytam, hogy a hüvelykujjam végigfusson az ajkának íves vonalán. Mindketten nagyot nyeltünk.

– Megint meg akarlak csókolni, de félek, hogy elijesztenélek. – Hátráltam egy lépést, amikor éreztem, hogy megfeszül. – Úgyhogy nem teszem meg.

A lehetőségeim határait feszegettem ezzel. Az impulzív énem, amelyik megszokta, hogy mindenáron megszerzi, amit akar, várta, hogy átvehesse az irányítást.

Tisztában vagyok vele: te valamiért abba a hitbe ringattad magad, hogy rajtam a legalapvetőbb késztetésem uralkodnak, ez viszont akkor és ott igen messze állt az igazságtól. Az újbóli találkozásunk előtti évet a korábbi hibáim kijavításával töltöttem, ami néha azt jelentette, hogy azzá váltam, akivé Rafiq nevelt engem.

– Hogy találtál rám, Caleb? – kérdezte vékony hangon Livvie. Idegesített, hogy fél, mert tudtam, hogy minden oka megvan rá. Fontos voltam neki. Nem jött volna el, ha ez nem így van. De ettől még ugyanúgy nehezen viseltem a zaklatottságát.

– Milyen választ vársz tőlem? Tudod, ki vagyok. Tudod, mit csinállok.

Elengedtem a kezét, mielőtt esélye lett volna ismét elhúzódni tőlem. Gyorsan elszaródni látszott az este. Örültem neki, hogy nem csukatott le, viszont olyan jelenetet nem terveztem, amiben egyszerre tombol a vágy és a hihetetlen esetlenség.

– Jaj... – suttogta. – Nem úgy értettem. Örülök, hogy látlak, de tényleg! De ha te megtaláltál... akkor nem jut eszedbe, hogy valaki más is megtalálhat?

Hülyének éreztem magam.

– Nem volt könnyű. Ha nem beszélgettünk volna annyit, ha nem tudok rólad annyi mindent, szerintem nem találtalak volna meg. Biztonságban vagy, Livvie. Senki sem üldöz. Esküszöm.

Azt nem említettem, hogy már kinyírtam mindenkit, aki szóba jöhetett.

– Mennyi mindent tudsz rólam? – érdeklődött habozva.

– Tényleg elmondjam, Livvie? Csak mert miután elárultam, nem szívhatom vissza – néztem a szemébe. Sok mindent megtettem volna, hogy megnyerjem magamnak, ám ehhez el kellett fogadnia a csúf igazságot. Hogy nem vagyok az a pasas, aki engedelmeskedik a társadalmi elvárásoknak, és soha nem is leszek az.

– Bántottál valakit? – könnyögött a tekintetével a nemleges válaszáért.

– Nem – feleltem őszintén. Még egy szexi mosolyt is megeresztettem. Viszonozta.

– Akkor szerintem nem is kell tudnom – fogta meg a kezemet, és meghúzta, hogy továbbinduljunk.

– Ettől még nem oldódik meg a dilemma, hogy mihez kezdjünk, amikor odaérünk a kocsimhoz.

– Kézi váltós?

– Persze. Miért? Végre megtanultál vezetni? – nevettem el magam, mert eszembe jutott, amikor bevallotta, hogy nem tud. Még jobban kacagtam, amikor csúnyán nézett rám, aztán játékosan rácsapott a vállamra.

– Seggfej.

– Ó! Bejön neked, amikor incselkedem veled!

– Nem. Nem jön be.

– Akkor mit vigyorogsz? – suttoztam a fülébe menet közben. Minden a helyére került a világomban, amikor megbökött a vállával, és egy kicsit megszorította a kezemet. A bennem tátongó üresség felsóhajtott. Végre megtaláltam a módját, hogy kitöltsem.

– Tudok vezetni. Csak a váltóval nem bánok valami jól.

– Nem úgy emlékszem, mintha az enyémmel olyan rosszul bántál volna.

Mosoly bujkált a szája szegletében, miközben rám meredt. Egyvalamihez biztosan értettem: a flörtöléshez.

– Láttam, hogy bánsz a váltóddal, Caleb. Sokkal jobban, mint én – nézett velem farkasszemet. Döbbenet bámultam rá, de attól még iszonyúan elvörösödött.

Próbáltam megszólalni, de miután nem sikerült, inkább csak mosolyogva megráztam a fejemet. Zavarba hozott – a lehető legjobb értelemben. Erre csak ő volt képes. Tudom, hogy gyerekesen hangzik, de ez az igazság.

Végül odaértünk a kocsimhoz. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem számítottam rá, mennyire lenyűgözöm vele Livvie-t. Ha láttál már közlőről Lamborghini Gallardo Superleggerát, és nem kezdtek el bizseregni tőle a leghuncutabb részeid, akkor vagy túl fiatal vagy, vagy túl öreg, vagy csak kibaszottul vak.

– Szép autó – állapította meg.

Látszott rajta, hogy igyekszik könnyed maradni. Nem csinálta valami jól. Tudtam, hogyan fest, amikor nedves a puncija.

– Várd ki, milyen belülről. Az a kedvenc részem.

Igen, kedves olvasó, ennyire kicseszettül úriember vagyok. Nem nyitottam ki neki az ajtót, de figyelembe véve, hogy addig a nők nyitották ki nekem, nevezhetjük fejlődésnek a dolgot.

Behuppantam a puha, fekete bőrülésre, aztán Livvie biztonsági övéért nyúltam. A zárt utastérben elvakította az illata az érzékeimet. Ráérősen húztam végig az övet a mellkasa előtt. Szinte simogatásként érzékelttem a belőle áradó feszültséget, de úgy éreztem, nem a félelem munkál benne.

Csupán néhány centire voltam a piros ajkától. Enyhén szétnyílt. Hallottam, hogy halkán, nyitott szájjal sóhajtozik. A szemébe néztem, és rögtön láttam, hogy egyszerre elővigyázatos és ég a vágtyól. Nagyon odafigyelt minden egyes mozdulatomra.

Közelebb hajoltam hozzá. Lassan mozdultam, hogy bármikor nem mondhasson, vagy eltolhasson magától. Egy kézzel óvatosan az ajtónak támaszkodtam. Nem akartam ránehezedni a teljes súlyommal – még nem. Összeérintettem az orrunk hegyét, hogy felemelje a fejét. Éreztem a leheletét az ajkamon: most már gyorsabban és mélyebben vette a levegőt. Végül láttam, ahogy becsukja a szemét és előrehajol.

Hagytam, hogy a nyelvem hegye körüljárja az alsó ajkát. Így vettem rá, hogy kinyissa a száját. Nem akartam elsietni a dolgokat. Vagyis dehogynem akartam, viszont tudtam, hogy nem tehetem. Oda akartam préselni az ajtóhoz, letépni róla a bugyit és mélyen beléhatolni. De ő korántsem díjazta volna ezt annyira, mint én. Így hát beértem azzal, hogy szétnyitja nekem az ajkait. Kicsit közelebb húzódtam, mire halkán belenyöszörgött a számba.

Kívánt engem. Annyira kívánt engem, mint amennyire én őt.

Sokáig csókolóztunk. Nem tudtam betelni a nyögdecslésével. Imádtam elhúzódni tőle, s hagyni, hogy ő hajoljon felém a szám után

kapva. Biztosra vettem, hogy ha ügyesen használom a tudományomat, akkor becsalogathatom Livvie-t az ágyamba. Láthatom minden káprázatos porcikáját. A számban érezhetem a puncijának az ízét, mielőtt körém fonja a lábait, és addig kefélem, amíg az utolsó csepp is kijön belőlem.

Hallottam, hogy felnyögök, de magasról leszartam. Hónapok óta nem szexeltem, ráadásul a Livvie utáni dolgaim említésre sem voltak méltóak. Most kivertem, mielőtt elindultam, hogy találkozzak vele, s még így is elnehezültek a golyóim. Megkockáztattam, hogy levegőt szem a kezemet az ajtóról. Megsimogattam a vállát, hogy felmérjem, hogyan reagál az érintésemre.

– Caleb! – sóhajtott fel. Megmarkolta az ülés szélét, és finoman kidomborította a mellkasát. Nyelve még durvábban és még mélyebben hatolt a számba.

Bakker! Igen! – kiáltottam volna fel legszívesebben. Odanyúltam a melléhez, és belelűktetett a farkam, olyan kemény volt a mellbimbója a tenyerem alatt. Nem volt rajta melltartó, így a ruha anyaga engedte, hogy kitapintsam a formáit. Olyan gyorsan kapcsoltam ki a biztonsági övet, ahogy csak lehetett. Félretoltam a kelmét, így előbukkant Livvie gyönyörű melle.

– Caleb!

Ezúttal már nem sóhajtotta a nevemet. Inkább ijedten mondta.

Nem hagytam, hogy ez megállítson. Még mindig ott bujkált a vágy a hangjában. Megmarkoltam a mellét, és bekaptam a duzzadt bimbóját. Mohón szívogattam. Hangoosan felmordultam, és még erősebben szorítottam, amikor kiáltása belehasított a levegőbe, majd megragadta a fejemet, hogy még közelebb húzzon magához.

A vágytól elhomályosult tudatommal is érezkeltem, hogy a helyzet valahogy nem az igazi. Akármilyen szexi egy Gallardo Superleggera,

elképesztően szűk az utastere, így nyilvánvalóan alkalmatlan a „mindent bele” típusú dugásmaratonhoz, amit terveztem. Minden csepp nem létező önuralmamra szükség volt ahhoz, hogy elszakadjak Livvie ízletes mellbimbójától.

Még nehezebb volt nem visszahajolni rá, amikor elhúzódva végre jól szemügyre vehettem Livvie-t. Teljesen elfordult az ülésen, fejét az ajtónak vetette, félresöpört ruhája pedig látni engedte az egyik mellét. Bimbója kemény volt és nedves a számtól. A rúzsá termékdíjat érdemelt volna, mert meglepő módon a száján maradt ahelyett, hogy az egész arcán szétkenődött volna.

– Hadd vigyelek haza, Livvie! Kérlek! Egyetlen kibaszott másodperccel sem bírom tovább, hogy ennyire közel vagyok hozzád, de nem lehetek benned.

Megmondtam a tutit. Nyíltan a tudtára adtam a szándékaimat.

Lassan jutott levegőhöz. Vágyakozva nézett rám a sötétbarna szemével, de más érzések is kavargtak a tekintetében.

– Mi a baj? Tudom, hogy pont annyira akarod, mint én.

Igyekeztem nem bosszankodni, de szinte lehetetlen nem seggfejként viselkedni, amikor az ember farkával szöveget lehetne a falba verni – pedig most éppen az agyamat kellett volna használni.

Livvie aggodalmaskodva méregetett. Ezt az arckifejezést sajnos volt alkalmam alaposan megismerni. Valószínűleg tisztában volt velem, hogy bosszant a helyzet, amitől megijedt. Óvatosan nekilátott, hogy megigazítsa a ruháját, és visszarakja a mellét. Nem bírta abbahagyni a fészkelődést; minden mozdulatán látszott, hogy a következő lépésen gondolkodik.

Aztán, amikor fantasztikus mellei már nem látszottak ki, az őrjítő ruhácska pedig úgy simulat rá, hogy összeszedettnek hasson, megszólalt:

– Fel akarok tenni neked néhány kérdést, Caleb, és teljesen őszinte válaszra van szükségem. Menni fog? – nézett rám a szomorú barna szemével.

Ingatag állapotban állított a falhoz, ráadásul bármit megtettem volna azért, hogy megint boldoggá tegyem. Megint meg akartam kóstolni Livvie örömkönnyeit.

– Kérdezz tőlem bármit, amire tényleg tudni akarsz a választ. De csak akkor, ha tényleg meg tudod emésztetni, amit mondom.

Nem tudtam eléggé hangsúlyozni: nem kérhet tőlem őszinteséget, hogy aztán megutáljon miatta. Vagyis megteheti, csak elég szar dolgozolyt csinálni egy emberrel.

– Oké – egyezett bele eltökélten. – Te vezetsz, én meg kérdezek. Hitetlenkedve felvontam a szemöldökömet.

– Nem lenne könnyebb most kérdezni, amikor nem a forgalomban lavírozom? És egyáltalán, hova vigyelek?

Livvie félénken elmosolyodott, amibe belesajdult a szívem. Olyan huncut tud lenni néha!

– Azt akarom, hogy valami lekösse a figyelmedet, Caleb. Hogy esélyed se legyen kitalálni a saját verziódat az igazságról. Túl könnyen dobálózol féligazságokkal. Úgyhogy csak indulj el, én meg majd mondom, mikor állj meg. Maradj a városon belül, semmi országot.

Azzal a biztonsági övért nyúlt, hogy becsatolja.

Nem tudtam, hogy megsértődtem-e, vagy lenyűgözött-e, de inkább a kellemesebbet választottam a kettő közül.

– Nem bízol bennem? – érdeklődtem mosolyogva. Mindig is rajongott a mosolyomért.

– Egy bizonyos pontig bízom – vágta rá. – Eléggé megbízom benned ahhoz, hogy beszálljak a kocsidba, viszont nem hibáztathatsz az óvatosságomért.

Éreztem, hogy felforrósodik az arcom és a nyakam. Magával ragadott a büntudat. Livvie-vel kapcsolatban sok minden miatt büntudatom volt, így igazat adtam neki. Egyszerű óvatosságnál jóval többre is lett volna oka. Megköszörültem a torkomat, hogy oldjam a feszültséget. Annyira diszkréten igazítottam meg a csomagomat, amennyire csak lehetett, bekötöttem magamat, és ráadtam a gyújtást.

– Azta! – kapaszkodott Livvie a kilincshez, amikor felbőgött a motor, és beleremegtek az ülések.

Elmosolyodtam, mert tudtam, hogy ez megcsiklandozta a punciját. A golyóim is díjazták a fordulatszámot. Kiálltam a parkolóból, és próbáltam a turistákkal teli forgalomban navigálni. Az idegességtől összeszorult a gyomrom, ami a vacsora tönkremenetelével fenyegetett.

– Na, a tiéd vagyok. Kérdezz bármit, ha felkészültél a válaszra!

A szemem sarkából láttam, hogy mosoly bujkál a szája szegletében.

– Az enyém vagy? – kérdezte.

– Komolyan kérdezed? – pillantottam felé. – Ez az első kérdésed? Ez könnyebb, mint hittem. Igen, Livvie, a tiéd vagyok – kacsintottam rá a hatás kedvéért. A gyomrom egy kicsit megkönnyebbült, amikor láttam, hogy elmosolyodik.

Te pedig az enyém vagy, csak az enyém – kapaszkodott az emlékebe a bennem tátongó üresség.

– Jó tudni. De nem lesz ennyire könnyű. Amikor felajánlottad, hogy hazaviszel, az én lakásomra gondoltál?

Hallottam rajta, hogy feszeng.

Rögtön tudtam, hová vezet ez a beszélgetés. Viszont megígértem, hogy őszintén válaszolok neki, és én mindig betartom az ígéreteimet. Kivéve egyet. Ezt a gondolatot igyekeztem jó mélyre ásni.

– Nem akartál eljönni hozzám, úgyhogy arra gondoltam, jobb lenne nálad.

– Tudod, hol lakom? – szegezte nekem vádlón.

– Igen – forgattam a szememet.

Egy darabig nem szólt semmit, de nem töprengtem rajta, mi jár a fejében, mert a szűk, kanyargós utcákra kellett figyelnem.

– Oké – folytatta szilárd elhatározással. – Logikus, hogy tudod, hol lakom. Biztos eltartott egy darabig rám találnod.

– El – mosolyodtam el ismét, ám ezúttal nem biztos, hogy őszintén. Nem szerettem kérdésekre válaszolni, főleg olyanokra nem, amik csapdának tűntek.

– Mióta tudod, hol vagyok? – kérdezte finoman szólva is barátság-talanul.

– Livvie, én...

– Caleb! Megígérted.

Összeszorítottam a fogamat.

– Néhány hete tudom – tapostam a fékre, hogy ne üssek el egy csorda részeg marhát, akik épp átkeltek az úttesten. Kibaszott kamaszok, azt hiszik, hogy övék a világ! Letekertem az ablakot, és gondolkodás nélkül rájuk kiabáltam:

– Takarodjatok a picsába az útról!

Egyikük bemutatott nekem, és spanyolul leköcsögözött.

– Majd megmondom én, ki a köcsög, te kis buzi, de előbb szétbaszom a fejedet!

– Caleb! – kiáltotta Livvie, miközben megfogta a karomat. Felé kaptam a fejemet, és láttam, hogy eléggé megijedt. Akkor inkább ideges lettem tőle, mintsem hogy megértettem volna. Néztem, ahogy a hülye fociszurkolók még mindig az úttesten sétálnak. Továbbra is röhögtek rajtam, és felém ordibáltak. Legszívesebben mindet térdkalá-cson lőttem volna.

Mögöttem dudáltak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Beletapostam a gázba, amitől a kelletténél egy kicsit gyorsabban száguldottunk be egy körforgalomba.

– Nem erre számítottam, Livvie. Látszik, hogy félsz tőlem, amittől csak egyre idegesebb leszek. Talán haza kellene hogy vigyelek.

Belenyilalt a szívembe, amikor ezt mondtam. Nem akartam hazavinni, legalábbis a ház előtt kitenni nem. De ezt a macska-egér játékot sem bírtam már tovább. Egyszerűen nem illett hozzám.

– Ha ezt akard, akkor azt hiszem, tényleg úgy lesz a legjobb – felelte szemlátomást mérgesen.

– Nem, nem ezt akarom. Nem csináltam volna végig ezt az egész átkozott hercehucrát, hogy megtaláljalak, ha ezt akarnám. Gondolkozz, kérlek...

– Te gondolkozz, Caleb! Előkerülsz a kibaszott semmiből, és azt várod, hogy hanyatt vágjam magam és széttegyem neked a lábamat? Nem! Addig nem, amíg nem tudom, mit csináltál az elmúlt egy évben. Addig nem, amíg nem tudom, miért tértél vissza az életembe, és mit vársz tőlem.

Rendben, ez végül is logikus.

Éreztem, hogy az. Nem kellett, hogy tetsszen is nekem. Az egész életem megváltozott. Feladtam a járt utakat, és semmi kedvem nem volt beszélni róla. Miért kell ennyit beszélgetni a nőkkel? Ha éhes vagy, egyél. Ha szomjas vagy, igyál. Ha azt akard, hogy valaki hülyére keféljen, hát mondd meg neki!

Persze, tudtam, hogy ennek a közlése kész öngyilkosság lenne. Azért jöttem, hogy megalázkodjak. Hát kibaszottul meg is fogok alázkodni. Vettem egy mély lélegzetet, és lelassítottam. Ez a kocsi gyakorlatilag nulla gázzal megy negyven kilométer per órával.

– Nem várom el, hogy hanyatt vágd magad és széttedd a lábadat – szólaltam meg nyugodtan. – De azért jó lenne!